

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **K. J.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2024 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 roku w

sprawie II AKa 238/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 5

lipca 2021 roku w sprawie II K 54/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

K. J. wniósł do Sądu Najwyższego pismo z dnia 6 listopada 2023 r., które potraktowane zostało jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 238/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II K 54/19. Było to zarazem kolejne już pismo o tożsamej treści i konkluzji. Z jego treści wynika, że K.J. uważa się za osobę niewinną i przez to niesłusznie skazaną. Kwestionuje

poczynione przez sądy obu instancji ustalenia faktyczne i podnosi szereg zarzutów w zakresie dokonanej oceny dowodów, co w efekcie doprowadziło do przypisania mu odpowiedzialności za usiłowanie zabójstwa K. F.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

Przesłanką literalnie wymienioną w art. 545 § 3 k.p.k. jest odwołanie się przez wnioskującego do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Dostrzec bowiem trzeba, że kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 238/21, była już niejednokrotnie badana przez Sąd Najwyższy we właściwym trybie (vide postanowienie SN z dnia 22 lutego 2023 r., IV KO 119/22; postanowienie SN z dnia 7 września 2022 r., IV KO 78/22). Powyższe nie doprowadziło do wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania.

W obecnie złożonym przez K. J. wniosku brak jest nowej argumentacji. Lektura sporządzonych przezeń pism jednoznacznie wskazuje, że są one powieleniem zarzutów uprzednio już przez Sąd Najwyższy analizowanych. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z oceny materiału dowodowego, czy poczynionych ustaleń faktycznych nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w sytuacjach ściśle określonych przez ustawodawcę, co gwarantuje stabilność prawomocnych orzeczeń sądowych i pewność obrotu prawnego. Takich jednak podstaw we wniosku nie wskazano.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]